

Hooglied 4:12-5:1

1 de stem van de Bruidegom 2 de stem van de bruid

Gemeente,

Twee hoofdlijnen uit het Hooglied halen we weer even op. Het is een lied, een gesprek tussen Salomo en zijn bruid. Zijn bruid uit een klein dorpje Sulam. De rijke, grote koning heeft zich een vrouw gekozen die niemand zag staan, totaal onbekend, waar niemand op had gerekend. En daarin is het een afspiegeling van de hemelse Bruidegom Jezus Christus. Die Zich tot bruid verkiest zondaren die het totaal onwaardig zijn, tegen elke verwachting in.

En een tweede hoofdlijn is dat het gedicht, dat de poëzie, gebruik maakt van beelden, vergelijkingen. Echte dichtkunst. Waardoor we weleens heel goed moeten nadenken: wat wordt er nu weer bedoeld? Waarom deze vergelijking?

Nu, in onze Schrift- en tekstgedeelte komt één vergelijking steeds voor. De vergelijking van de bruid met een hof. In 4 vers 12-14 voor het eerst. Daar noemt Salomo zijn bruid een hof, een besloten hof. In vers 15-16 spreekt de bruid. In 5:1 de bruidegom weer over zijn bruid als over een hof. Waarna in 5 vers 2 pas weer een nieuw gedeelte begint. Daarom de wat vreemde tekststof door twee hoofdstukken heen.

1 de stem van de bruidegom

Nu moeten we bij een hof niet denken aan een bloementuintje. Maar eerder aan een kruidentuin die ook wel iets van een boomgaard wegheeft. Allerlei kruiden noemt vers 12-14. Hij heeft het zelfs over een paradijs. Hij heeft het over bomen met granaatappelen. Dat waren vruchten waar je heerlijk sap van kon maken. Maar ook planten die olie gaven zoals nardus en saffraan. Die olie werd gebruikt voor wat bij ons shampoo en zeep is om je mee te verfrissen. We lezen ook van bomen met wierook, aloë en mirre. Daarvan werd parfum gemaakt, dat rook heerlijk.

Zo ben jij nu, mijn bruid, zingt Salomo. Je liefde is als heerlijke parfum voor mij, je zorgzaamheid, je hartelijkheid, je glimlach zijn als olie die me verfrissen, je schoonheid, je aantrekkelijkheid zijn als heerlijke vruchten waar ik van geniet. En het mooiste is nog wel, wat mij zo blij maakt en goed is, dat je een besloten hof bent, of ander beeld vs 12, een toegesloten bon, een verzegelde fontein. We stellen ons voor dat zo'n kruidentuin/boomgaard toentertijd omheind was met een haag van bv coniferen zouden wij zeggen, om af schermen en de wind tegen te houden, en op één plaats zat er een hek in. En dat hek was op slot

gedaan, of in die tijd verzegeld. Alleen de eigenaar had er de sleutel van, of mocht het zegel verbreken. Zo'n hof ben jij! Alleen ik, alleen je bruidegom ben je zoals je bent. Je geeft die speciale liefde, zorgzaamheid, hartelijkheid, je schoonheid, je aantrekkelijkheid alleen aan mij. Die is niet voor anderen. Die geef je niet, die laat je niet zien aan derden.

Zo schildert de Bijbel dat dus. Hoe het tussen verloofden, getrouwen mag en behoort te zijn. Dat de bruid het heerlijk vindt om aantrekkelijk te zijn voor de bruidegom en dat de bruidegom het heerlijk vindt als zijn bruid, verloofde of vrouw, dat is. Als op de trouwdag. Helaas kan dat er wat afgaan na verloop van tijd. Je helpt elkaar wel, je geeft elkaar wat hulp en gauw een kus, maar die glans is er toch af. Jammer is dat. Je mag er echt wel voor gaan om dat eerste vast te houden en te vernieuwen steeds. Neem er eens de tijd voor, voor elkaar. Zo schildert de Bijbel dat dus: de bruid die er is voor de bruidegom. Die speciale blik, die speciale aandacht en zorg, die glimlach en die schoonheid, die is alleen voor hem. Een besloten hof. Je lonkt niet met je kleding of blikken naar aandacht van een ander. Een ander mag daar niet bij komen of in kijken. Ze is, jij bent een besloten, een toegesloten hof. Ook letterlijk in je kleding. Op je trouw dag en altijd. Toegesloten. Een ander mag daar met zijn ogen niet inkomen en inkijken. Zo schildert de Bijbel dat. Ik zie er misschien wel steeds minder: vrouwen, meisjes die een toegesloten hof zijn. Maar ook dat hoort bij de levensstijl van een christin, een avondmaalgangster.

Doch ik zeg dit, zou Paulus zeggen ziende op Christus en op Zijn Gemeente. Zo is de verbintenis van Salomo met zijn meisje uit Sulam, een afspiegeling van de verbintenis tussen Jezus Christus en Zijn bruidskerk. Die Zijn eigendom, Zijn hof is. Een door Hem verkregen hof, van Zijn Vader, voor de grondlegging der wereld. Een hof van zondaren, verloren, verdoemelijk in zichzelf, in Adam en met Adam onder vloek en oordeel. Maar: Hij heeft ze als Zijn hof verkregen. En daarom heeft Hij hen ook als Zijn hof gekocht. Gekocht met Zijn dierbaar bloed, gekocht met de prijs van Zijn dood, Zijn dood aan het kruis, alles heeft Hij voor haar gegeven. En Hij heeft haar als Zijn hof verzegeld met Zijn Heilige Geest. Gij zijt van Mij. En van niemand anders. Zijn Geest is het eigendomskenmerk van Hem.

Wat heeft Zijn Bruid Hem lief! In U heeft de Vader mij verkoren. Door U ben ik gekocht. En vanuit U ben ik verzegeld. Alles om U, o mijn Jezus, mijn Heere en mijn God.

En dan zorgt Hij ook dat de wildernis van mijn leven echt een hof wordt. Hij heeft mij niet gekregen, gekocht en verzegeld om mijn leven braak te laten liggen. Natuurlijk niet, grond die je zo duur koopt, daar

wil je wat mee. Hij maakt mij tot een hof. Een hof die geurt, die olie voortbrengt, die vruchten geeft. Kan de hemelse Bruidegom zo verrukt zijn over de hof van ons leven? Uw scheuten, uw voortbrengselen, wat er groeit is als olie. U bent zo bereid om te dienen. Ik kan u in dienst nemen met alles wat u bent en hebt. Uw kracht en tijd zijn voor Mij. Hartelijk en onvoorwaardelijk in Mijn dienst? En uw vruchten zijn zo heerlijk en zoet en goed. Vruchten van getuigenis en belijdenis, van zachtmoedigheid, trouw, geduld, verdraagzaamheid, goedheid, weldoen. Zo heerlijk en zo mooi. En uw geur is zo heerlijk. De geur van liefde, de geur van het gebed in zijn verlangen en zijn aanbidding en dankbaarheid. Wat een heerlijke geur in de hof van uw leven.

Dat zou je toch willen, bruid? Dat Hij dat van je zeggen kon en zou? Je dienstvaardigheid is als olie, je getuigenis en zachtmoedigheid zijn als vruchten, je liefde en gebed is als heerlijke geur voor Mij. En dan ook en vooral dat Hij zou kunnen zeggen tot je: en zo ben je alleen voor Mij! Zo toegewijd aan Mij ben je nergens anders aan. Je werk doe je van harte en met inzet, maar Ik sta voorop. Je vrouw, of man, of gezin is heel belangrijk voor je, maar Ik ben de eerste voor je. Ik merkt het, Ik zie het. Je vrije tijd en je hobby en je vrienden ben je graag, maar Ik sta op nummer één bij je. Je eerste, je diepste, je belangrijkste aandacht die is voor Mij.

En vreemden komen er niet in. Voor derden is het hek dicht. Zondige invloeden van muziek of beelden of films die vinden de poort gesloten, toegesloten. De oorpoort zit dicht voor zulke geluiden. De oogpoort is gesloten voor zulke beelden. Maar voor Mijn stem en voor Mijn rijk gaat oor en oog en hart open. Altijd weer.

Je zou toch willen dat Hij dat van je kon zeggen, of niet? Zo zou je toch ten avondmaal willen gaan? Of niet? Kijk, wij kunnen weleens denken en over nadenken: hoe zal het voor mij zijn aan de tafel? Mag ik iets merken en ervaren? Zal ik er blij van worden en zielsgelukkig aan de tafel? Vanavond draaien we die vraag eens om: hoe zal het voor Hem, voor Jezus, aan de tafel zijn? Als Hij mij ziet komen? Verblijdt Zijn hart zich, geeft het Hem vreugde als Hij mij ziet komen, heerlijk geurend van liefde en verlangen, bereid om Hem te dienen, heerlijke vruchten van de Geest? Hoe zal het voor Hem zijn aan de tafel als ik daar zit? Ik zou zo graag willen en wensen dat hij dat van mij kon zeggen: o toegesloten hof, vol van heerlijke vruchten, olie en geuren.

Dat is toch de wens van ieder die bekeerd is? Dat hoorden we toch in de catechismus zondag 44. Over die tot God bekeerd zijn. Die willen toch zoveel mogelijk Hem dienen. Weliswaar is het beginsel klein maar het verlangen is er om Hem meer en meer gehoorzaam te zijn naar al Zijn geboden. Die onbekeerd zijn willen naar de hemel, maar met

de zonde mee, zoveel mogelijk of in elk geval die ene. Maar die bekeerd zijn willen naar de hemel, maar met zo min mogelijk zonden mee, liefst geen één. Bent u bekeerd? Ben jij bekeerd? En dat loopt toch precies parallel met de toegang tot het Heilig Avondmaal? Bent u bekeerd? Wilt u naar de hemel, maar liefst met zo min mogelijk zonden onderweg. Ko Hij maar zeggen: o Mijn hof, Mijn toegesloten hof, je olie, je vruchten, je geur is heerlijk voor Mij.

Ja maar dat is het nou juist, dat kom ik niet tegen in de voorbereidingsweek bij mezelf. Zo traag in plaats van geolied, zo stinkend ipv geurend van liefde en verlangen, zo onvruchtbaar ipv heerlijke vruchten van zachtmoedigheid en getuigenis. Zo open voor de wereld, zo open voor de zonde, zo vatbaar ervoor, zo toegankelijk. Hoe kan zo'n mens aan het Heilig Avondmaal gaan? Wat u niet moet doen is: wachten tot het misschien beter wordt. Hopen dat het morgen of volgende voorbereidingsweek wat vromer is vanbinnen en wat heiliger. Dan kunt u lang wachten, heel lang. Want waar moet he vromer van worden? Wat u wel moet ja mag doen is: vluchten tot Christus. Gaan tot Hem. Zo goddeloos, stinkend, onvruchtbaar, onvoorbereid en zondig als je bent. Komen tot Christus. Want al onze vrucht is uit Hem gevonden! Dat is voorbereiding, dat is zelfbeproeving!

2 de stem van de bruid

Dat geeft onze tekst ook aan, Dat geeft de bruid ook aan. In vers 15 en 16 is de bruid uit Sulam aan het woord. Dan zegt ze eerst: O fontein der hoven! Jij, jij bent de fontein van mijn hof. De bron die de hof bevochtigt en daarom draag ik vrucht. Je zorgt er zelf voor dat ik zo hartelijk en vriendelijk voor je ben. Als ik aan je denk dan word ik vanzelf zorgzaam en vriendelijk. Je zorg daar zelf voor. Zoals jij bent wek je mijn liefde, mijn verlangen, mijn hartelijkheid op. Ik wilde maar één ding, dat mijn hof nog meer specerijen zou voorbrengen. Dat ik nog meer zorg en liefde en aandacht voor je hebben kon. En het mooiste zou zijn, dat je niet alleen met mij zou praten door de telefoon, of appen of skypen, maar dat je zelf zou komen, dat ik je mijn liefde echt kon geven en jij de jouwe aan mij.

Zo schildert de Bijbel dat als ideaal. Dat het zo tussen geliefden ligt, verloofd, getrouwd. Het eerste jaar, het tweede jaar, het 25^e jaar, het 40^e jaar. Altijd. Dat je zoveel in elkaar ziet. Dat je zoveel en zo graag iets voor elkaar betekenen wilt, dat je zo graag bij elkaar bent, zo graag ziet dat de ander weer thuiskomt. Dat vraag aandacht en tijd. Voor elkaar. Zonder dat je altijd op je horloge kijkt als je samen wandelt of even op de bank zit.

Doch ik zeg dit, ziende op Christus en op Zijn Gemeente, zei Paulus. Hoor de bruid eens. O Fontein der hoven! Put, bron van levende wateren. Van mijn hof en van alle andere hoven zijt Gij de Fontein. Door U is het dat mijn leven vrucht draagt. Al mijn vrucht is uit U. Uw liefde is de Bron, de Fontein van al mijn vrucht dragen. Van alle bereidheid U te dienen, van alle zachtmoedigheid en trouw, van alle liefde en verlangen is Uw liefde de Bron. Zijt Gij de Bron. Uw liefde, Die alles gaf. Uw bloed. Ja uzelf. Niets was U te veel, te zwaar, U gaf Uzelf. En U gaf Uzelf tot in de nederdaling ter hel. Zo diep, zo ver, zo in hevige pijn en smart daalde U neer, dieper kon niet. En dat voor mij, voor zulk een zondaar, kwetsser, ontreiniger, aantaster, terger van U en Uw Naam. Zo'n onverbeterlijk, hardnekkig mens, vijand. En dat om mij erfgenaam des levens te maken. Vrede met God en eeuwig leven te geven. Kindschap van de Vader en erfgenaam van een eeuwige erfenis, de mooiste die er is.

Misschien denk je weleens: wat doe je nu aan de tafel? Waar denk je dan aan? Nou, dit, Hem! Zijn liefde. Hij, Die de Bron der hoven is. Dan kom je nog tijd te kort aan de tafel. O Gij fontein der Hoven. Als U mij omhelst en als ik dan aan U denk, dan heb ik U lief, dan ben ik bereid, dan draag ik vrucht. Mijn vrucht is uit U. Als ik iets voor U overheb, voor U verdraag, voor U prijsgeef en opgeeft, dan is dat niet dat ik dat doe, maar wie ben ik dat U dat mij laat doen? De doodsteek voor alle eigen eer en schouderklopjes en triomfantelijkheid, want alles is uit U. Zonder U is er in mij geen liefde, geen gebed zelfs, geen verlangen, geen getuigenis, geen dienstvaardigheid, niets. Kaalheid en allemaal onkruid.

Misschien denkt iemand, dat is het nou precies bij mij. Zo ben ik ten voeten uit. Dan is niet hopeloos vanuit Hem. Hij geeft vrucht, Hij maakt vruchtbaar. O Gij Fontein der hoven. Ook van een hof zo kaal als de uwe, zo onvruchtbaar als de jouwe. Kom tot Hem.

O, droeg ik maar meer vrucht. Meer liefde en verlangen, meer gebed en zelfverloochening, meer getuigenis en zachtmoedigheid en verdraagzaamheid. Die het verst gevorderd is ziet het scherpst dat hij nog zo ver verwijderd is van de volmaaktheid. En bidt: o noordenwind, o zuidenwind, kom doorwaai mijn hof. De noordenwind dat was de wind van het Hermongebergte. De wind van de koelte en de regen. Heerlijk in het warme Israël. Echt een weldaad. Maar ja, als het altijd regent en altijd koel is, dan groeit er ook niet veel, zeker niet van die tropische gewassen. Dus daarom ook de zuidenwind. Die uit de woestijn van Juda en de Negev komt, de wind met de zon aan de hemel en de hitte. Die ook nodig, natuurlijk ook weer niet alleen en altijd, dan verschroeit alles en verdroogt alles. Maar allebei op zijn tijd, noordenwind van koelte en zuidenwind van droogte.

Dan horen wij daarin het gebed van de Bruid van Christus om de Heilige Geest. De Heilige Geest die is als wind. Als de noordenwind van verkoeling en verkwikking. De beloften, de vertroosting, de heenwijzingen naar Christus. Heerlijke noordenwind. Werking van de Geest. Die roept en doet roepen "Abba, Vader". Maar altijd noordenwind is niet vruchtbaar. Wie zegt: ik ga naar de kerk om bemoedigd te worden, getroost te worden, die doet heel gevaarlijk. Regen is goed en nodig maar alleen maar regen, alleen maar bemoediging en vertroosting dan gaan de wortels rotten in zelfgenoegzaamheid en zelfvoldaanheid en vanzelfsprekendheid. De zuidenwind is ook nodig. De scherpe bestraffingen, de ontdekkende woorden. De Geest van uitbranding en oordeel. Die me onderwijst in mij zondige leven en natuur, Die me onderwijst hoezeer God daarover vertoornd is. Kijk, alleen zuidenwind alleen maar zon en droogte, dan word je moedeloos en hopeloos en wanhopig. Noordenwind én zuidenwind. Allebei. Dan draagt de hof vrucht, dan vloeien de specerijen uit. Dit gebed is het wezen van het geestelijk leven.

Is in de voorbereidingsweek ons gebed daarom? Om de werkingen van de heilige Geest? Weet u, zelfvoldaanheid is de grootste vijand van het gebed. Tevredenheid is de grote dooddoener voor het gebed. Hoe meer zelfbeproeving, hoe meer het gebed om de heilige Geest. Juist de bruid die zo geprezen is door de bruidegom in vers 12-14 juist die bruid bidt om de Geest om meer vrucht te dragen. O Geest kom. vertroostend en ontdekkend. Allebei nodig. En het beste is als je bidt: HEERE, U weet wat ik op dit moment het meeste nodig heb. Mag dat noordenwind zijn die de rijkdom in U laat zien, maar laat het ook zuidenwind zijn die me dieper ontdekt aan Uzelf. En wie bidt om de Geest, die verdiept zich in het Woord.

Maar het liefste is toch dit: o dat mijn Liefste tot Zijn hof kwame en at van Zijn edele vruchten. Dat Hij Zelf zou komen. Dat Hij Zelf zou laten merken: Ik bemin je. Daar kijken we de bruid van Christus in het hart. O dat Hij Zelf komen zou. Komen zou tot mijn hart. Komen zou in brood en wijn. Komen zou op de wolken, of in mijn sterven. Dat Hij komen zal. En laat merken: Ik bemin je, Mijn bruid. Je bent Mijn liefste, Mijn bruid, Mijn gekochte, Mijn beminde! O, dat. De hemel zal geweldig zijn, gezondheid is een grote schat, maar...maar niets gaat boven Hemzelf! Zijn liefde te ervaren. We weten het nog wel. Echt geloof steunt op het Woord en verlangt naar ervaring, naar HemZelf. Dat Hij laat merken dat Hij mij bemint. Dat de vruchten van de Geest in mijn leven Hem aangenaam zijn. En Zijn gunst mij laat ervaren. Het gaat om Hem.

Hoe zou ik aan kunnen gaan als Hij niet mijn alles is? Hoe zou een meisje kunnen trouwen als het huis en het geld belangrijker is dan de Bruidegom zelf? Hoe zou ik aan kunnen gaan als Hij niet mijn Alles is? Als ik Zijn bruid niet ben?

En in hoofdstuk 5 vers 1 horen we de Bruidegom antwoorden: Ik ben gekomen, of Ik kom, of Ik zal komen, kan allemaal. Ik kom, o bruid. Laat Ik u eens wat zeggen: Ik verlang nog meer dan u. Ik heb zeer begeerd dit Pascha met u te eten en dat is nog steeds niet veranderd. Hij verlangt te komen tot Zijn bruid. Vader Ik wil dat waar Ik ben ook zij zullen zijn die Gij Mij gegeven hebt. Ik kom, aan Mijn tafel, misschien gevoelig, misschien wat verborgen, maar Ik verzegel juist dat Ik steeds komen zal, naardat Ik het nodig acht. In uw hart. Ik kom, op de wolken. En Ik neem uw vruchten, de mirre en de specerijen, hoe weinig ook, en Ik breng Zelf het beste mee: honing, melk en wijn. Laten we genieten. Als Ik u geef van Mijn liefde, en u geeft Mij van uw gebrekkige liefde. Aan Mijn tafel, telkens weer, en eens volkomen.

Iets mooiers is er niet. Iets rijkers, heerlijkers is niet denkbaar. Wie er vreemd aan is, die kome, die kome tot Mij. Eet, vrienden, drinkt en wordt verzadigd mijn liefsten. Tot in eeuwigheid.

Amen